

Acord del Tribunal de l'Esport de les Illes Balears pel qual es resol el recurs presentat per XXXXXX contra la sanció imposada al seu fill per part del Comitè d'Apel·lació de la Federació de Futbol de les Illes Balears de 23 de gener de 2025

Ponent: Teresa Espases González

Antecedents de fet

1. El 31 de gener de 2025 XXXXXX va presentar un recurs davant el Tribunal de l'Esport de les Illes Balears (TEIB), contra la sanció imposada al seu fill, XXXXXX, en el partit que va tenir lloc l'11 de gener de 2025 entre els clubs Atlético Ferriolense i el Palma (exp. 9/2025).
2. Mitjançant requeriment de 3 de febrer de 2025, es va demanar a l'interessat que acredités l'esgotament de la via federativa prèvia.
3. El 5 de febrer el recurrent va aportar la documentació requerida i va sol·licitar la suspensió cautelar del compliment de la sanció.
4. En la mateixa data, el Tribunal va requerir l'expedient corresponent a la Federació de Futbol de les Illes Balears, que el va lliurar el 7 de febrer de 2024.
5. Mitjançant Acord de 7 de febrer de 2024, el TEIB va acordar la suspensió cautelar de la sanció imposada a l'interessat, sol·licitada a instància de part.

Fonaments jurídics

1. Segons l'article 176 de la Llei 2/2023, de 7 de febrer, d'Activitat Física i Esport de les Illes Balears:

1. El Tribunal de l'Esport de les Illes Balears és l'òrgan suprem jurisdiccional esportiu en els àmbits disciplinari, organitzatiu i de competició, i electoral en les Illes Balears, i decideix, en última instància en via administrativa, sobre les qüestions electorals, competitives i disciplinàries esportives de la seva competència establertes en aquesta llei i en les disposicions reglamentàries que la desenvolupin. Així mateix, assumeix les funcions de mediació i d'arbitratge en la matèria esportiva. Està adscrit orgànicament a la conselleria competent en matèria d'esports del Govern de les Illes Balears, que li presta el suport material de personal i pressupostari, i actua amb total autonomia i independència en

l'exercici de les funcions que se li encomanen.

2. Els acords del Tribunal de l'Esport de les Illes Balears esgoten la via administrativa i, en contra, s'hi podrà interposar recurs davant l'òrgan competent de la jurisdicció contenciosa administrativa. Els acords s'executaran en primera instància a través de la federació esportiva corresponent, que en serà responsable del compliment efectiu.

3. Al Tribunal de l'Esport de les Illes Balears li serà d'aplicació la normativa sobre òrgans col·legiats prevista en la legislació vigent.

De l'article 182.1 de la Llei 2/2023, de 7 de febrer, es desprèn que, concretament en l'àmbit disciplinari, el Tribunal de l'Esport de les Illes Balears té, entre d'altres, la funció de conèixer i resoldre els recursos interposats contra els acords adoptats en matèria disciplinària esportiva pels òrgans disciplinaris de les federacions esportives de les Illes Balears, i de les entitats esportives, en els supòsits, la forma i els terminis establerts en aquesta llei i en la resta de disposicions reglamentàries que en resultin d'aplicació.

L'article 155 de la mateixa llei defineix què s'entén per àmbit disciplinari:

1. La potestat disciplinària és la facultat d'investigar i, si escau, sancionar els agents de l'activitat esportiva en ocasió d'infraccions de les regles del joc o la competició, o de les normes generals de conducta esportiva establertes en aquesta llei i en les disposicions que la desenvolupin.
2. S'entenen per infraccions de les regles del joc o de la competició les accions o omissions que durant el desenvolupament del joc, de la competició o de la prova en vulnerin, impedeixin o pertorbin el desenvolupament. No es considerarà exercici de la potestat disciplinària esportiva la facultat de direcció del joc, la prova o la competició pels jutges o àrbitres a través de l'aplicació de les regles tècniques de la modalitat o l'activitat esportiva corresponent.
3. Són infraccions de les normes generals de conducta esportiva les accions o omissions que suposin un trencament de qualsevol norma d'aplicació en l'esport no inclosa en l'apartat anterior o dels principis generals de la conducta esportiva que es deriven dels articles 4 i 5 d'aquesta llei. [que regulen, respectivament, la funció social i valors de l'activitat física i l'esport i les finalitats].
4. La potestat disciplinària s'estén a les entitats esportives i a les persones esportistes que formin part d'aquests, al personal tècnic i directiu, als jutges i les jutgesses, als àrbitres i, en general, a totes aquelles persones i entitats que en la seva condició d'agents de l'activitat esportiva es trobin regulats en aquesta llei.

Per tant, a la vista de la regulació legal exposada, es constata la competència d'aquest Tribunal per conèixer i resoldre aquest recurs.

2. De la documentació que consta a l'expedient es desprèn que el senyor XXXXXX, en representació del seu fill menor d'edat, té la condició de persona interessada en el procediment, com a titular de drets o interessos legítims, d'acord amb l'article 4 de la Llei 39/2015, i se'n considera acreditada la representació, als efectes d'allò que estableix l'article 5 d'aquesta llei.

Així mateix, de l'expedient es desprèn que s'ha esgotat la via federativa prèvia.

3. La resolució impugnada és de 23 de gener de 2024 i va ser notificada a l'interessat al

dia següent.

De l'article 71.5 del Decret 33/2004, de 2 d'abril, pel qual es regulen les federacions esportives de les Illes Balears, que s'ha de considerar vigent en tot el que no s'oposi a la nova Llei, es dedueix que el termini per impugnar els acords dels comitès d'apel·lació de les federacions és de quinze dies hàbils. Atès que la Llei 2/2023 no preveu un termini distint per fer aquest tràmit i que el recurrent ha presentat el recurs davant el TEIB dia 31 de gener, aquest s'ha presentat en el termini legalment establert.

En conseqüència, atès que el recurs s'ha presentat en el termini establert i en la forma escaient, procedeix entrar en el fons de les qüestions que s'hi plantegen.

4. A l'escrit del recurs, el senyor XXXXXX relata uns fets distints dels que conté l'acte de l'àrbitre i l'annex posterior. En síntesi, exposa el següent:

Abandonamos el campo de futbol y ya en el parking público (fuera de las instalaciones) nos dirigimos al coche. [...] Le dije al árbitro: *por árbitros como vosotros se está perdiendo el futbol*. Ni una sola palabra más, supongo que fue la gota que colmó su paciencia. Y cuando se subía al coche, le dije a mi hijo: *te voy a meter 5 partidos*. Y mi hijo le dijo: *A mi?* Se subió a su coche y se fue. [...]
Al estar fuera de las instalaciones del campo de futbol, tendría que ejercer una denuncia ante la policía nacional como persona física a mi hijo, no como árbitro a un jugador. Como en cualquier otra categoría el árbitro debería rellenar los papeles en el terreno de juego o en un lugar habilitado para ello, como el vestuario o una sala destinada para ello, y no en su casa o en otro sitio [...] tenemos dos relaciones, la del día 11/01/2015, por la noche, y la del día 12/01/2025, por la mañana. [...]
En dicho parking hay cámaras que enfocan a la zona del suceso y se podría corroborar mi versión [...].

5. A l'acta arbitral del partit celebrat l'11 de gener de 2025 consta el següent:

Al terminar el encuentro 6 aficionados del equipo visitante AT Son Ferriol, identificados porque dos portan chaquetas del club, me esperan a la salida del campo, rodeándome, encarándose un aficionado identificado con dicha chaqueta dirigiéndose a mi en los siguientes términos chillando y gesticulando con los brazos a modo de amenaza:
"Árbitro
, eres un hijo de puta", "eres malísimo", "que ahora corre corre como una puta", "maricón", "te vamos a dar". Cabe destacar que vi en peligro mi integridad física teniendo que cambiar mi trayectoria ya que estos me seguían hasta mi vehículo.

El mateix dia, en annexe posterior, l'àrbitre indica que:

Se identifica, después de identificarlo mediante la foto de la intranet, al jugador 15 del equipo visitante don XXXXXX en el grupo de las 6 personas que se dirige a mi en los siguientes términos: "Árbitro, te voy a pegar". "No sabes quien soy no me puedes hacer nada, maricón corre", poniendo en peligro mi integridad física, siendo el miembro que me persigue hasta mi vehículo.

6. L'Acord del Comitè de Competició, que consta a l'expedient (pàg.7), a més d'amonestacions diverses a jugadors durant el partit, imposa les sancions següents:

- 9 partits per amenaces i insults a l'àrbitre a XXXXXX.
- Sancionar al club visitant per incidents de públic, amb el pròxim partit com a local a porta tancada.
- Multa de 9 euros al club Palma Futbol.
- Multa de 93 euros al club CD Atlético Son Ferriol.

Com a única justificació i motivació de les sancions, —insuficient, a parer d'aquest Tribunal— consta a l'Acord la referència següent: *article 50-1º-25, 49-25*, devora la primera sanció indicada i *article 42-25*, al costat de la segona sanció. Cal destacar, en aquest sentit, l'absoluta falta de claredat i concisió d'aquest Acord a l'hora de justificar i motivar les sancions que imposa, fet que s'hauria de corregir en endavant, per part d'aquesta instància, per no produir indefensió en els presumptes responsables i evitar la possibilitat que les instàncies successives a les que puguin recórrer posteriorment hagin d'anul·lar els acords determinants de la imposició de sancions, per defectes de forma com aquest.

Aquest Tribunal dedueix que el Comitè de Competició imposa la sanció primera per aplicació de l'article 49 del Codi disciplinari de la FFIB, referit als insults, i de l'article 50.1 del mateix Codi, sobre amenaces; l'article 42 serviria per justificar la sanció segona, i l'article 25, per imposar les sancions tercera i quarta, de multes econòmiques als Clubs implicats.

Atès que el senyor XXXXXX ha presentat recurs en temps i forma, posteriorment, davant el Comitè d'Apel·lació i ara davant el TEIB, cal concloure que ha obtingut un pronunciament sobre el fons en quant a les seves pretensions i, per tant, els defectes de forma de l'Acord de Comitè de Competició, tot i existir, no han estat determinants de indefensió, en aquest cas concret.

7. Segons l'article 169 de la Llei 2/2023, sobre les normes dels procediments sancionadors:

[...]

3. Les actes subscrietes pels jutges o àrbitres de l'esdeveniment o l'activitat esportiva ordinària constituïran mitjà documental necessari en el conjunt de la prova de les infraccions a les regles i normes esportives. Tendran igual naturalesa les ampliacions o els aclariments.

4. Les manifestacions de l'àrbitre o el jutge plasmades en les actes es presumeixen certes, excepte prova en contra.

[...]

Del precepte exposat es dedueix que les manifestacions de l'àrbitre sobre els fets relacionats amb un partit i reflectides a l'acta arbitral són definitives i es presumeixen certes, llevat d'error material manifest. Per tant, per modificar els fets que s'hi reflecteixen, és necessari que s'acrediti l'existència d'un error objectiu, patent, notori i independent de qualssevol opinió, valoració o interpretació jurídica.

És cert que a l'acte arbitral s'identifica inicialment, com a presumptes responsables dels fets, *a sis aficionats de l'equip visitant AT Son Ferriol, identificats perquè dos d'ells dues jaquetes del club*, i que a l'annex posterior, l'àrbitre assenyala un jugador concret, *un cop identificat mitjançant la foto de la intranet*, si bé aquest detall pot ser fruit, simplement, de la informació que l'àrbitre tenia en cada moment concret, i no té prou entitat, com a contradicció, per invalidar les seves manifestacions.

Cal tenir en compte que a l'escrit del recurs, l'interessat contradiu la versió de l'àrbitre, però no presenta prova en contra que desvirtui el contingut de l'acte arbitral o del que consta a l'annex posterior.

Per tant, cal respectar la presumpció de veracitat de l'acte, d'acord amb l'article 169.4 de la Llei 2/2023 esmentat.

8. L'article 178 del Reglament General de la Federació de Futbol de les Illes Balears regula l'acta arbitral; l'apartat 2 estableix que ha de constituir un cos únic i entre altres extrems, segons la lletra *f* d'aquest apartat, n'ha de contenir:

f) Incidentes ocurridos antes, durante y después del encuentro, en el terreno de juego o en cualquier otro lugar de las instalaciones deportivas o fuera de ellas, siempre que haya presenciado los hechos o, habiendo sido observados por cualquiera otro de los miembros del equipo arbitral, le sean directamente comunicados por el mismo.

Excepcionalment, l'article 181 del mateix Reglament obri la possibilitat de fer ampliacions a l'acta arbitral, amb un límit temporal de 24 hores. Així, disposa:

Cuando así lo obliguen o aconsejen circunstancias especiales, el árbitro podrá formular, separadamente del acta, los informes ampliatorios o complementarios que considere oportunos, a través de la intranet de la FFIB dentro de las veinticuatro horas siguientes a la celebración del encuentro de que se trate.

Per tant, els articles exposats donen cobertura al fet que l'acta arbitral, excepcionalment, reculli incidents que es produeixin en el pàrquing, fora de les instal·lacions esportives en sentit estricte, i també que s'ampliï mitjançant l'annex posterior, que l'interessat conta en el recurs que va rebre al dia següent del partit, i, per tant, dins el límit de les 24 hores següents que preveu la norma.

9. El senyor XXXXXX en el recurs davant el TEIB assenyala que en el pàrquing on varen succeir els fets hi havia càmeres de videovigilància, i demana que es visualitzin les gravacions, perquè es pugui comprovar la veracitat de les seves manifestacions. Cal destacar que va plantejar la mateixa petició davant el Comitè d'Apel·lació, sense obtenir resposta, qüestió sobre la qual s'hagués hagut de pronunciar, atès que afecta a la pràctica de prova i, per tant, als drets del presumpte responsable.

Les imatges captades a tercers es poden lliurar als jutges o tribunals i a les forces i cossos de seguretat de l'Estat, prèvia petició raonada i motivada d'aquests òrgans. En determinats casos, els particulars poden sol·licitar l'accés a determinades imatges

gravades per conèixer la identitat d'un tercer i poder exercitar accions judicials i/o contractuals, amb la finalitat de denunciar un delicte o realitzar una reclamació contractual o extracontractual a una companyia d'assegurances, etc.

Així mateix, l'article 22 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals disposa, sobre el tractaments amb finalitats de videovigilància:

1. Les persones físiques o jurídiques, públiques o privades, poden dur a terme el tractament d'imatges a través de sistemes de càmeres o videocàmeres amb la finalitat de preservar la seguretat de les persones i béns, així com de les seves instal·lacions.
2. Només es poden captar imatges de la via pública en la mesura en què sigui imprescindible per a la finalitat que esmenta l'apartat anterior.
No obstant això, és possible la captació de la via pública en una extensió superior quan sigui necessari per garantir la seguretat de béns o instal·lacions estratègics o d'infraestructures vinculades al transport, sense que en cap cas pugui suposar la captació d'imatges de l'interior d'un domicili privat.
3. Les dades s'han de suprimir en el termini màxim d'un mes des de la seva captació, excepte quan s'hagin de conservar per acreditar la comissió d'actes que atemptin contra la integritat de persones, béns o instal·lacions. En aquest cas, les imatges s'han de posar a disposició de l'autoritat competent en un termini màxim de setanta-dues hores des que es tingui coneixement de l'existència de la gravació.
[...]

Per tant, el termini de conservació de les imatges és d'un mes, transcorregut el qual s'han de destruir llevat que estiguin relacionades amb infraccions penals o administratives en matèria de seguretat pública o amb una investigació policial.

En conclusió, atès l'objecte i l'abast d'aquest recurs i el temps transcorregut, el TEIB no pot accedir a la pretensió del recurrent d'accedir a les imatges sol·licitades.

10. Els insults i les amenaces, fets que l'acte arbitral i l'annex posterior imputen al recurrent, es regulen respectivament en els articles següents del Codi disciplinari de la FFIB:

Artículo 49

El que insultare al árbitro, asistentes, dirigentes o autoridades deportivas con palabras o expresiones que, por su naturaleza, fueran tenidas en el concepto público por afrentosas, será sancionado con suspensión para la disputa de encuentros oficiales como autor de una infracción grave.

Artículo 50

1. Será suspendido como autor de infracción grave o muy grave para la disputa de encuentros oficiales el federado que amenace o coaccione a otro de manera o en términos que revelen inequívocamente la intención de llevar a cabo tal propósito.
2. Será sancionado con suspensión, como autores de una infracción grave, el federado que agarre, empuje o zarandee, o se produzca, en general, en otra actitud hacia los árbitros o árbitros asistentes que, por ser sólo o levemente violentas, no acrediten ánimo agresivo.
3. Cuando las infracciones que prevé el presente Código, constitutivas de insulto, ofensa, amenaza, coacción o menosprecio, no se cometan con ocasión y en el transcurso del juego, la infracción se calificará como conducta contraria al buen orden deportivo, y se impondrá a su autor la sanción de inhabilitación prevista para las

infracciones graves o muy graves, con la accesoria pecuniaria de multa en cuantía de hasta 1.500 euros, graduándose el correctivo en función de la naturaleza o gravedad de los hechos, de su trascendencia y de las circunstancias de orden subjetivo u objetivo que concurran.
[...]

11. L'Acord del Comitè d'Apel·lació, objecte d'impugnació mitjançant el recurs present davant el TEIB, indica que:

En este sentido y sin alterar la determinación de la sanción por parte del Juez de Competición, sí entiende este Comité que, en atención a las circunstancias de los hechos objeto de cuestión, es de aplicación el apartado 3 del artículo referido, al entender que tanto las amenazas como los insultos proferidos por el jugador, se realizan en un ámbito ajeno al juego, ya cuando éste ha finalizado, y en los exteriores del terreno de juego.

Per tant, el Comitè d'Apel·lació considera aplicable al cas l'article 50.3 del Codi disciplinari exposat a l'apartat anterior, atès que és qüestió pacífica, amb la què estan d'acord ambdues parts, que els fets varen tenir lloc en el pàrquing de les instal·lacions esportives, i no en el terreny de joc. Ara bé, tot i que el Comitè d'Apel·lació considera aplicable l'article 50.3 de la norma federativa, a continuació, no aplica la sanció d'inhabilitació i l'accessòria de multa que preveu dit precepte, sinó que confirma la sanció de nou partits imposada per el Comitè de Competició, que no està prevista per aquest cas. I, a més, tampoc no justifica ni motiva perquè arriba a la conclusió de considerar procedent aquesta sanció, ni indica en base a quin altre article ho entén així, etc.

Des d'aquest punt de vista, l'acord impugnat va en contra d'un dels principis que ha d'inspirar el dret sancionador administratiu: el de tipicitat, conforme al qual les normes que estableixen infraccions i sancions han d'aportar una descripció específica i precisa de les conductes tipificades i de la sanció correlativa a cada una de elles. Aquest principi és garantia de la seguretat jurídica a la què té dret la ciutadania, per conèixer en cada moment i amb certesa, les conductes que constitueixen una infracció, i a la vegada, la sanció que comporta cada una d'elles. Es deriva de l'article 25 de la Constitució Espanyola i de l'article 27 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, l'apartat quatre del qual estableix, a més, que *"les normes definidores d'infraccions i sancions no són susceptibles d'aplicació analògica"*. I pel que fa a l'àmbit disciplinari esportiu, es desprèn de l'article 191 de la Llei 2/2023, que estableix el següent:

1. Podran ser sancionades per fets constitutius d'infraccions administratives esportives les persones físiques o jurídiques que resultin responsables d'aquests per dol, culpa o simple negligència.
2. Les infraccions dels preceptes del títol present són objecte de les sancions administratives corresponents, prèvia instrucció de l'expedient oportú i sense perjudici de les responsabilitats civils i penals que de tals fets puguin derivar-se.

Així, tant el Tribunal Suprem com el Tribunal Constitucional s'han pronunciat al respecte en nombroses ocasions. Cal destacar la sentència de la Sala Contenciosa-administrativa del Tribunal Suprem 4323/2020, de 26 de novembre de 2020, que

recull la doctrina jurisprudencial dictada en la matèria:

Así, en primer lugar, la STC 276/2000, de 16 de noviembre, señala:

"[...] En efecto, conforme a reiterada doctrina de este Tribunal, que recuerda la STC 133/1999 , de 15 de julio, [...] "el derecho fundamental enunciado en el art. 25.1 CE extiende la regla *nullum crimen, nulla poena sine lege* al ámbito del ordenamiento administrativo sancionador (SSTC 42/1987 , FJ 2; 69/1989 , FJ 1; 219/1989 , FJ 2; 207/1990 , FJ 3 y 341/1993 , FJ 10) y comprende una doble garantía. La primera, de alcance material y absoluto, se refiere a la imperiosa exigencia de la predeterminación normativa de las conductas ilícitas y de las sanciones correspondientes, es decir, la existencia de preceptos jurídicos (*lex previa*) que permitan predecir con el suficiente grado de certeza (*lex certa*) dichas conductas, y se sepa a qué atenerse en cuanto a la aneja responsabilidad y a la eventual sanción;

[...]

Pues bien, esa garantía de predeterminación normativa de los ilícitos y de las sanciones correspondientes tiene "como precipitado y complemento la de tipicidad, que impide que el órgano sancionador actúe frente a comportamientos que se sitúan fuera de las fronteras que demarca la norma sancionadora" (SSTC 120/1996, de 8 de julio, FJ 8; 133/1999, de 15 de julio, FJ 2). Concretamente, el Tribunal Constitucional ha declarado que "una vez en el momento aplicativo del ejercicio de las potestades sancionadoras por los poderes públicos, éstos están sometidos al principio de tipicidad, como garantía material, en el sentido de que, por un lado, se encuentran en una situación de sujeción estricta a las normas sancionadoras y, por otro, les está vedada la interpretación extensiva y la analogía *in malam partem*, es decir, la exégesis y aplicación de las normas fuera de los supuestos y de los límites que ellas determinan" [...] (STC 52/2003, de 17 de marzo, FJ 5).

En conclusió, en cas de considerar aplicable al cas l'article 50.3 del Codi Disciplinari, la sanció procedent no podia ser la imposada al jugador, de nou partits, que no sembla trobar base jurídica en el precepte esmentat, sinó la que aquest preveu: la sanció d'inhabilitació prevista per a les infraccions greus o molt greus, amb la accessòria de multa en quantia fins a 1.500 euros, a fixar-se en funció de la naturalesa o la gravetat dels fets succeïts.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, procedeix declarar nul l'Acord de competició impugnat, per no ser conforme a dret, atès que no hi ha la correlació deguda entre l'enquadrament dels fets en el tipus infractor i la sanció que se'n deriva.

12. No obstant això, també cal advertir que aquest Tribunal considera important que la FFIB revisi la redacció literal de l'article 50.3 exposat, del Codi Disciplinari, atès que la redacció actual és tan rígida que no permet respectar el principi de proporcionalitat — propi, també, del Dret sancionador administratiu, juntament i, entre altres, amb el principi de tipicitat que s'ha esmentat abans—.

El de proporcionalitat es recull a l'article article 29 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de regim jurídic del sector públic, segons el qual:

[...]

3. En la determinació normativa del règim sancionador, així com en la imposició de sancions per part de les administracions públiques, s'ha d'observar la deguda idoneïtat i necessitat de la sanció que s'ha d'imposar i la seva adequació a la gravetat del fet constitutiu de la infracció. La graduació de la sanció ha de considerar especialment els

critèris següents:

- a) El grau de culpabilitat o l'existència d'intencionalitat.
 - b) La continuïtat o persistència en la conducta infractora.
 - c) La naturalesa dels perjudicis causats.
 - d) La reincidència, per comissió en el terme d'un any de més d'una infracció de la mateixa naturalesa quan hagi estat declarat així per una resolució ferma en via administrativa.
4. Quan ho justifiqui l'adequació deguda entre la sanció que s'hagi d'aplicar amb la gravetat del fet constitutiu de la infracció i les circumstàncies concurrents, l'òrgan competent per resoldre pot imposar la sanció en el grau inferior.
5. Quan de la comissió d'una infracció derivi necessàriament la comissió d'una altra o altres, s'ha d'imposar únicament la sanció corresponent a la infracció més greu comesa.

El mateix principi es preveu a l'article 169.6 de la Llei 2/2023, que disposa que *per graduar les sancions, es tindran en compte les circumstàncies concurrents, la naturalesa dels fets, les conseqüències i els efectes produïts, l'existència d'intencionalitat i la concurrència de circumstàncies modificatives.*

La redacció actual de l'article 50.3 preveu únicament com a sanció la inhabilitació, sense cap marge de graduació —a més de la multa econòmica, la qual sí permet flexibilitat perquè és fins a 1.500 euros—, i aquesta sanció podria no respectar la necessària proporcionalitat entre els fets comesos, constitutius d'infracció i les sancions corresponents. La referència a les conductes considerades infracció, *insults, ofenses, amenaces, coaccions o menyspreu*, és massa ample i no permet tenir en compte la gravetat dels fets, per, en funció d'aquests, procedir a fixar una sanció que sigui proporcional i justa.

Atesa l'obligació que els reglaments federatius respectin el marc legal existent, és necessari modificar aquest precepte, en els termes indicats, perquè respecti els principis aplicables als procediments sancionadors.

Per això, reunit el Tribunal en la sessió de 19 de febrer de 2025, prèvia deliberació dels assistents, adopta el següent

Acord

1. Estimar el recurs presentat per XXXXXX contra la sanció imposada al seu fill i anul·lar l'Acord del Comitè d'Apel·lació de la Federació de Futbol de les Illes Balears, de 23 de gener de 2025, que confirmava la sanció.

2. Notificar aquest Acord al recurrent, a la Federació i a la Direcció General d'Esports.

Interposició de recursos

Contra aquest Acord, que exhaureix la via administrativa, es pot interposar un recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu de Palma en el termini de dos mesos comptadors des de l'endemà de la notificació.

Palma,

El president del Tribunal de l'Esport de Illes Balears

Javier Capelástegui Pérez-España